

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบันยอมรับและถือว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก ในแง่ที่จะช่วยเอื้อต่อการค้นคว้าความรู้แขนงต่าง ๆ อีกมากมาย ความสนใจในการเขียนภาษาอังกฤษมีมากขึ้นตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มเรียนวิชานี้ในสมัยรัชกาลที่ 3 ปัจจุบันนี่ก็เป็นที่นิยมศึกษาเล่าเรียนกันทั้งในกรณีบังคับและสมัครใจ ทั้งนี้เป็นเพราะการรู้ภาษาอังกฤษมีคุณประโยชน์ทั้งต่อตัวบุคคล ต่อวิทยาการต่าง ๆ และมีประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก¹

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ได้มีการวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นลำดับ นับตั้งแต่การสอนภาษาอังกฤษแบบ Grammar-Translation Method ซึ่งมุ่งให้นักเรียนสามารถอ่านและทำความเข้าใจกับตำราเป็นส่วนใหญ่ จนกระทั่งประมาณหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง จึงเกิดความนิยมระเบียบวิธีสอนที่เรียกว่า Direct Method ซึ่งนิยมใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังสอนหรือเรียนเป็นสื่อการสอน และพยายามจะไม่ให้ใช้ภาษาของผู้เรียนเลย² ในการสอนภาษาอังกฤษสมัยใหม่ เน้นการฝึกทักษะ (Skills) 4 อย่าง คือ ฟัง (Listening) พูด (Speaking) อ่าน (Reading) และเขียน (Writing) พร้อมกับเน้นเนื้อหาว่ามืองค์ประกอบของภาษา (Elements) 3 อย่าง คือ เสียง (Sounds)

¹ สรร เสริฐ ไชยศรี, "สาระและข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชาวไทย," ศูนย์ศึกษา, ปีที่ 16 ฉบับที่ 7 - 8 (กรกฎาคม-สิงหาคม, 2513), 45.

² ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, รวบรวมบทความเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, 2513), หน้า 3 - 4.

ศัพท์ (Vocabulary) และโครงสร้าง (Grammatical Structures) และสอนองค์ประกอบทั้งสามนี้รวมกันไป³

วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีมากมายหลายวิธี เป็นภาระหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะ 2 - 3 ปีหลังนี้ การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีการนำวัสดุทัศนูปกรณ์มาช่วยมากขึ้น และการสอนมีแนวโน้มที่จะให้เด็กนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้⁴ ทั้งนี้แนวโน้มที่จะเน้นความสำคัญของการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualization) ดังจะเห็นได้จากอุปกรณ์การเรียนการสอนสำเร็จรูป (Learning Packages) ที่ผลิตออกมาในท้องตลาด เช่น อุปกรณ์การอ่านของ S.R.A. (Science Research Associates Reading Laboratory) และบทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction Textbooks) เป็นต้น

กิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในด้านการเรียนการสอน คือ การสอบ มีผู้หลายท่านได้นิยามความหมายของการสอบไว้ ดังเช่น

วิลกา เอม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers) กล่าวว่า

การสอบควรจะเป็นเครื่องมือในการสอน และควรจะมีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาสองประการ คือ ช่วยเป็นกฎและแนวทางใหญ่แก่นักเรียน และในขณะเดียวกันก็ช่วยแนะครูกว้าง การสอบแต่ละครั้งควรแสดงให้นักเรียนทราบถึงระดับของผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและระดับอันเป็นที่คาดหวังว่านักเรียนควรจะได้รับ

³ซุมพล ปานเกตุ, "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

⁴E.C. Wragg, "Interaction Analysis in the Foreign Language Classroom," The Modern Language Journal, Vol. LIV, No.2 (February, 1970), 116.

ตลอดจนขอแตกทางระหว่างสองระดับนี้⁵

เบนจามิน เอส บลูม, เจ โทมัส เฮสติง และ จอร์จ เอฟ มาคอส (Benjamin S. Bloom, J. Thomas Hastings and George F. Madaus) แสดงความคิดเห็นว่า การสอบคือ

1. วิธีการอันจะนำมาซึ่งหลักการอันเป็นสิ่งจำเป็นในการปรับปรุงการเรียนการสอน
2. เครื่องช่วยที่ทำให้จุดมุ่งหมายทางการศึกษากระจ่างขึ้น และเป็นวิธีทางที่จะแสดงได้ว่านักเรียนกำลังพัฒนาไปในแนวทางของจุดหมายนั้นหรือไม่
3. ระบบควบคุมคุณภาพ และจะเป็นเครื่องตัดสินว่ากรรมวิธีของการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพหรือไม่ ถ้าหากไม่มีประสิทธิภาพก็พอ ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองทางการศึกษา เพื่อหากรรมวิธีอื่นที่มีประสิทธิภาพเท่ากัน ในการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายปลายทางการศึกษาเดียวกัน⁶

ดร.อนันต์ ศรีโสภา อธิบายถึงการสอบว่า

การสอบคือวิธีการอันมีระบบในการเปรียบเทียบพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งแก่สองคนขึ้นไป การสอบมีหลายชนิด มีชื่อเรียกต่างกันไปแล้วแต่ความมุ่งหมายในการสอบ ลักษณะของการสอบคือผู้ถูกสอบ เนื้อหาในการสอบ ขอบเขตของเนื้อหา นั้น วิธีการสร้าง การให้คะแนน ตลอดจนความยากของข้อสอบ⁷

⁵Wilga M Rivers, Teaching Foreign Language Skills (5th ed.; Chacago: The University of Chicago Press, 1972), p. 289.

⁶Benjamin S. Bloom, J. Thomas Hastings and George F. Madaus, Handbook of Formative and Summative Evaluation of Student Learning (New York: McGraw-Hill Book Co., 1971), pp. 7-8.

⁷อนันต์ ศรีโสภา, รายงานการพัฒนาการทดสอบมัธยมศึกษา (กรุงเทพฯ: กองส่งเสริมและวัดผลการศึกษา กรมวิสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ, 2515), หน้า 2.

นอกจากนี้ ดร.ชวาล แพร์ทกุล ได้เสนอปรัชญาในการสอบ 5 ประการ ซึ่งนับว่า น่าสนใจมาก กล่าวคือ

1. การสอบเป็นส่วนหนึ่งของการสอน
2. การสอบช่วยทบทวนทราบศักยภาพ เพื่อวัดประสิทธิภาพและพลังงานว่านำไปใช้ในกิจการต่าง ๆ ได้ดีเพียงใด
3. การสอบเพื่อวินิจฉัยนักเรียนเป็นรายลักษณะ ว่าใครมีสมรรถภาพเด่น ค่อย ในด้านใดบ้าง
4. การสอบเพื่อประเมินค่า หรือคิราค่าการศึกษาเป็นส่วนรวม อย่างมีหลักเกณฑ์ว่า หลักสูตรและวิธีสอนนั้น ๆ ในผลต่อนักเรียนและการศึกษาเล่าเรียนโดยส่วนรวมเช่นไร ตรงตามทิศทาง และถึงระดับที่กระทรวงและประเทศชาติต้องการหรือไม่
5. การสอบเพื่อพัฒนาสมรรถภาพของนักเรียน⁸

สำหรับการสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายในการสอบภาษาต่างประเทศมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. เพื่อตัดสินความพร้อมของผู้เรียนในอันที่จะเรียนรายวิชาหนึ่ง ๆ
2. เพื่อจัดแบ่งผู้เรียนแต่ละคนให้อยู่ในห้องเรียนทางภาษาที่เหมาะสม
3. เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนคนหนึ่ง ๆ เก่งหรือไม่เก่งในทักษะใด
4. เพื่อตรวจจุกความถนัด (Aptitude) ในการเรียน
5. เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
6. เพื่อประเมินผลประสิทธิภาพของการสอน⁹

⁸ชวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ 5; กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2516), หน้า 29 - 35.

⁹David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York: McGraw-Hill Book Co., 1969), pp. 2-3.

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado) ให้ทัศนะเกี่ยวกับการสอบภาษาต่างประเทศว่า

ครูควรพยายามสอบสิ่งที่เป็นปัญหาในการเรียนภาษาของนักเรียน โดยยึดหลักว่า การที่นักเรียนทราบถึงปัญหาในกฎเรียน เท่ากับว่านักเรียนทราบภาษานั้นดี เราจึงอาจกล่าวได้ว่า การสอบปัญหาคือการสอบภาษา¹⁰ (Testing the problems is testing the language)

จากคำจำกัดความเกี่ยวกับการสอบข้างต้น สรุปได้สั้น ๆ ว่า "การสอบเป็นการ สอนชนิดหนึ่ง"¹¹

ตามที่ ดร. อนันต์ ศรีโสภาก ได้กล่าวแล้วว่า การสอบมีหลายชนิดนั้น ในการสอบแต่ละครั้งจะต้องมีแบบสอบ และแบบสอบคือชุดของคำถามหรือกลุ่มงานใด ๆ ที่เราสร้างขึ้น เพื่อชักนำให้ผู้ถูกสอบแสดงพฤติกรรมบางอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา ผู้สอบสั่ง เลดโคและวัตโค¹² แบบสอบนี้มีหลายประเภท ในคานการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ เป็นคนว่า รีเบคกา เอ็ม วาแลต (Rebecca M. Valette) แบ่งประเภทของแบบสอบออกเป็น 4 ชนิด คือ แบบสอบความถนัด (The Prognostic test or The Aptitude test) แบบสอบความก้าวหน้า (The Progress test) แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (The Achievement test) และแบบสอบสัมฤทธิ์ผล (The Proficiency test)¹³

¹⁰Robert Lado, Language Testing (5th ed.; London: Longmans Green and Co., Ltd., 1967), p. 20.

¹¹Glenn M. Blair, R. Stewart Jones and Ray H. Simpson, Educational Psychology (2d ed.; New York: The McMillan Co., 1962), p. 272.

¹²ชวาล แพร์ทกุล, เรื่องเดิม, หน้า 110.

¹³Rebecca M. Valette, Modern Language Testing: A Handbook (New York: Hartcourt, Brace & World, Inc., 1967), pp. 4-5.

วิลเลียม ฟรังซิส แมคกี (William Francis Mackey) กล่าวว่า แบบสอบจะแตกต่างกันใน 3 ทาง คือ

1. ด้านวัตถุประสงค์ เช่น ถาถองการจะคาดคะเนว่าผู้เรียนจะสามารถเรียนเนื้อหาใดมากน้อยเพียงใด แบบสอบที่สร้างขึ้นคือ แบบสอบความถนัด (The Prognostic test) ถาถองการจะทราบว่าผู้เรียนใดเรียนรู้อเนื้อหาที่ใดสอนไปแล้วมากน้อยเพียงใด แบบสอบที่สร้างขึ้นเรียกว่า แบบสอบผลสัมฤทธิ์ (The Achievement Test)

2. ด้านการออกแบบ ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

2.1 ทักษะที่ต้องการสอบ

2.2 ลักษณะของคำถาม

2.3 ลักษณะของคำตอบ

2.4 การตรวจให้คะแนน

3. ด้านความเหมาะสม ในเรื่อง ความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ความยากง่ายของเนื้อหา เวลาที่กำหนดให้ โสทัศน์อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอบ¹⁴

จอง แบน (Jeanne Brand) แบ่งแบบสอบออกเป็น แบบสอบแบบปรนัย (Objective tests) และแบบสอบแบบอัตนัย (Subjective tests)¹⁵

แบบสอบซึ่งมีอยู่หลายประเภทนี้ เมื่อนำมาใช้จะต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบเสียก่อนว่าถูกต้องและเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการสอบแต่ละครั้งหรือไม่ จะต้องคำนึงรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ด้วย

¹⁴ William Francis Mackey, Language Teaching Analysis

(London: Longmans Green and Co., Ltd., 1965), pp. 404-417.

¹⁵ Jeanne Brand, Some Aspects of the Testing and Teaching of

English Language in Schools (Bangkok: Asian Institute of Technology, 1970), p. 4.

โดยทั่วไปแล้ว แบบสอบทางภาษาที่ดีและสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นประเภทของแบบสอบใดก็ตาม จะต้องออกแบบเพื่อสอบความสามารถและทักษะของนักเรียนในค่านต่าง ๆ ดังที่ราชา ที่ นาสร์ (Raja T. Nasr) กล่าวไว้ว่า ควรจะเป็นในค่านดังนี้

1. การออกเสียงพยัญชนะ และสระ
2. การออกเสียงทางภาษาคานอื่น ๆ โดยเฉพาะการเน้น(Stress)
3. ศัพท์
4. ไวยากรณ์
5. ความเข้าใจ
6. งานเขียนต่าง ๆ¹⁶

การทดสอบความสามารถในการเขียนต่าง ๆ นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ที่น่าสนใจและเริ่มจะมีบทบาทสำคัญในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คือ การเขียนตามคำบอก (Dictation) ซึ่งเป็นการถ่ายทอดจากสัญลักษณ์ทางภาษาพูดของบุคคลที่หนึ่ง มาเป็นภาษาเขียนโดยบุคคลที่สอง การเขียนตามคำบอกอาจจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในห้องเรียน เพื่อสร้างเสริมความสามารถในการเขียนสิ่งที่ได้ยินตามลำดับก่อนหลัง หรืออาจใช้เป็นเครื่องมือในการทดสอบ เพื่อศึกษาความก้าวหน้าหรือปัญหาของนักเรียนในเรื่องความสามารถที่จะเข้าใจหรือจำอย่างย่อ ๆ เพื่อจะได้เขียนได้อย่างถูกต้อง¹⁷

ในปัจจุบัน แบบสอบการเขียนตามคำบอกไม่ค่อยจะมีมากนัก เป็นเพราะว่านักภาษาศาสตร์เริ่มศึกษาค้นคว้าหาข้อดีของการเขียนตามคำบอก และเผยแพร่เมื่อไม่นานมานี้ สมัย

¹⁶ Raja T. Nasr, "Testing the Mastery of Language Skills"

Teaching and Learning English, ed. Raja T. Nasr (London: Longman Group Limited, 1972), p. 174.

¹⁷ Kenton K. Sutherland, "Dictation in the Language Classroom",

Readings on English as a Second Language, ed. Kenneth Croft (Mass.: Wihthrop Publishers Inc., 1972), p. 224.

ก่อน ถือว่าการเขียนตามคำบอกเป็นวิธีการเรียนการสอน และการสอบที่ไม่มีประสิทธิภาพ นักภาษาศาสตร์สำคัญ ๆ หลายท่านโจมตีการเขียนตามคำบอก ดังเช่น โรเบิร์ต ลาดอ (Robert Lado) แสดงความคิดเห็นว่า การเขียนตามคำบอกเป็นวิธีการสอบที่ใช้ไม่ได้ผล เพราะ

1. ไม่ได้เป็นกฏทดสอบการเรียงลำดับคำ (Word order) เพราะจะมีผู้บอกลำดับคำที่เป็นระเบียบเรียบร้อยมาแล้ว
2. ไม่ได้เป็นกฏทดสอบการจำคำศัพท์ใด ทั้งนี้เพราะจะมีผู้บอกคำศัพท์ให้แล้ว
3. ไม่ได้เป็นการทดสอบการจำแนกเสียง (Sound Discrimination) เพราะในเนื้อเรื่องมักจะไม่ค่อยมีเสียงที่ยากและมีปัญหา ผู้บอกก็อ่านเนื้อเรื่องซ้ำกว่าปกติ และมักอ่านเรื่องซ้ำไปซ้ำมา¹⁸

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) เสนอว่า "การเขียนตามคำบอกเพื่อเป็นการสอบนั้น เป็นการไม่ประหยัดและไม่รัดกุม"¹⁹

จอร์จ เพอร์เรน (George Perren) กล่าวว่า

การเขียนตามคำบอกเป็นการสอบการสะกดคำ (Spelling) และการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์และเสียงภาษา ซึ่งสามารถใช้วิธีการสอบวิธีอื่นที่รัดกุมและประหยัดกว่าในการสอบ การเขียนตามคำบอกเป็นการสอบที่เสียเวลามากและไม่จำเพาะเจาะจง²⁰

¹⁸ Robert Lado, Language Teaching (New York: McGraw-Hill Inc., 1964), p. 161.

¹⁹ Harris, op. cit., p. 5.

²⁰ George Perren, "Testing Ability in English as a Second Language: 2 Techniques," E.L.T. Vol. 11, No. 3 (May, 1967), 202.

คือ เอฟ แอนเดอร์สัน (D.F. Anderson) เป็นอีกผู้หนึ่งซึ่งไม่เห็นด้วยกับการใช้การเขียนตามคำบอก โดยกล่าวว่า "การที่ครูบางคนคิดว่าควรเขียนตามคำบอกเป็นการสอบความเข้าใจในการฟังนั้น นับว่าเป็นการที่เขาใจผิด เพราะการเขียนตามคำบอกเป็นการสอบแบบอ้อม และไม่เพียงพอที่จะไปสอบทักษะที่สำคัญเช่นนั้น"²¹

ความคิดที่ไม่เห็นด้วยกับการนำการเขียนตามคำบอกมาใช้ในห้องเรียนสิ้นสุดลงเมื่อไม่นานมานี้ ในปัจจุบัน ครูสอนภาษานิยมใช้การเขียนตามคำบอก และถือว่าเป็นวิธีการสอบที่มีประสิทธิภาพ เป็นการสอบแบบรวมทักษะ (Integrated skills) ไม่ได้เป็นการสอบแยกทักษะ (Discrete point) ใดทักษะหนึ่ง นักภาษาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาหลายท่านได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนการเขียนตามคำบอกว่าเป็นวิธีสอบที่ดี ดังเช่น รีเบคกา เอ็ม วาแลตต์ (Rebecca M Valette) กล่าวว่า "การเขียนตามคำบอกเป็นที่นิยมเป็นอย่างสูงในหมู่วุฒิสอนภาษา เพราะวาระคะแนนของการเขียนตามคำบอกมีสหสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาทั้งหมด"²²

จอห์น คับลิว โอลเลอร์ (John W. Oller) และ แจ็ค ซี ริชาร์ดส์ (Jack C. Richards) สนับสนุนว่า

การเขียนตามคำบอกให้ข้อมูลอันมีค่าเกี่ยวกับนักเรียนว่า เข้าใจภาษาที่มากน้อยแค่ไหน เป็นการไม่ฉลาดเลยที่กล่าวว่า การเขียนตามคำบอกเป็นเพียงการสะกดคำ เพราะเป็นที่ปรากฏกระจ่างชัดในข้อผิดพลาดที่นักเรียนเขียน ว่าการเขียนตามคำบอกมิได้เป็นแต่เพียงการลอกสิ่งที่ได้ยินเท่านั้น แต่เป็นวิธีการวิเคราะห์และ

²¹D.F. Anderson, "Test of Achievement in the English Language," E.L.T. Vol 7, No.2 (1953), 37-39 cited by John W. Oller, Jr., "Dictation as a Device for Testing Foreign Language Proficiency," E.L.T. Vol. 25, No.3 (October-June, 1970-1971), 256.

²²Valette, op. cit., p. 139.

สิ่งกระแะหอนั้ซซอน และในแง่ของการสอบเพื่อการชอมเสริม
แล้ว การเขียนตามคำบอกมีประโยชน์มากยิ่งขึ้นกว่าแบบสอบแบบ
ปรนัย (Objective tests) เสียอีก²³

เฮซ.เอ คาทเลจ (H.A. Cartledge) กล่าวว่า

การเขียนตามคำบอกมีคุณค่ามากมาย กล่าวคือ เป็นการฝึกใน
ด้านความเข้าใจในการฟัง และเป็นกรสอบโครงสร้างทาง
ไวยากรณ์และศัพท์ที่นักเรียนเรียนมาแล้ว ตลอดจนเป็นกรบังคับ
ให้นักเรียนรู้จักคิดอย่างรอบคอบก่อนลงมือเขียน เพื่อจะไคเขียน
ไคถูกคอง²⁴

จอห์น คัมลิว โอลเลอร์ (John W. Oller) และ เวอร์จิเนีย สตรีฟ (Virginia
Streiff) เสนอว่า "การเขียนตามคำบอกเป็นเครื่องมืออันดีเยี่ยมในการวัดสัมฤทธิผลทาง
ภาษา และเป็นเทคนิคหนึ่งในการหาข้อมูลเพื่อการสอนชอมเสริม"²⁵

โดโรธี บราวน์ (Dorothy Brown) และ เฮเลน บาร์นาร์ด (Helen Barnard)
กล่าวสนับสนุนว่า "การเขียนตามคำบอกจะมีข้อดีอย่างมาก ถ้าหากได้รับการวางแผนตระเตรียม
เป็นอย่างดี"²⁶

²³John W. Oller, Jr., and Jack C. Richards, Focus on the
Learner: Pragmatic Perspectives for the Language Teacher (Mass.
Newbury House Publishers, Inc., 1969), p. 194.

²⁴H.A. Cartledge, "A Defense of Dictation," Teaching and
Learning English, ed. Raja T. Nasr (London: Longman Group Limited,
1972), p. 25.

²⁵John W. Oller Jr., and Virginia Streiff, "Dictation: A Test
of Grammar Based Expectancies," E.L.T. Vol. 30, No. 1 (October, 1975), 25.

²⁶Dorothy Brown and Helen Barnard, Dictation as a Learning
Experience (Wellington: English Language Institute, 1975), p. 1.

แอล เอ ฮิล (L.A. Hill) กล่าวในเรื่องนี้ว่า แบบสอบการเขียนตามคำบอกควร
จะประกอบด้วยศัพท์และโครงสร้างซึ่งนักเรียนได้เรียนแล้ว เมื่อการสอบเป็นไปในลักษณะดัง
กล่าว การเขียนตามคำบอกจะเป็นการสอบความสามารถของนักเรียนในเรื่องการเปลี่ยน
สัญฐานทางภาษาที่เขาได้รับฟัง มาเป็นภาษาเขียน การสะกดภาษาอังกฤษ และเครื่องหมาย
วรรคตอน²⁷

นักภาษาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่งที่สนับสนุนการเขียนตามคำบอกว่าเป็นการสอบ
ที่ดีที่สุด วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers) ผู้ซึ่งถือว่าการเขียนตามคำบอกเป็น

1. การรับรู้องค์ประกอบของภาษาเมื่อเป็นการพูด
2. การปรับตัวเขาเข้าภาษาพูด และเขียนออกมาได้ถูกต้อง อัน
เป็นการแสดงให้เห็นถึงความรุดานไวยากรณ
3. การสอบอารมณ์ เพราะการเขียนตามคำบอกจำเป็นต้องมี
ความตั้งใจ นักเรียนที่ไม่สามารถควบคุมจิตใจให้สงบ หรือ
ไม่สามารถจำสิ่งใดไคนาน จะมีปัญหาในการเขียนตาม
คำบอก²⁸

จะเห็นได้ว่า นักภาษาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงหลายท่าน ได้กล่าวยืนยันสอดคล้องต่อกัน
ว่า การเขียนตามคำบอกเป็นการสอบที่มีประสิทธิภาพ และเป็นเหตุผลอันสำคัญที่ทำให้มีการรื้อ
ฟื้นการเขียนตามคำบอกมาใช้ในห้องเรียนอีกครั้งหนึ่งในปัจจุบันนี้ การเขียนตามคำบอกที่นำ
มาใช้นั้นมีอยู่หลายประเภท รีเบคกา เอ็ม วาแลต (Rebecca M. Valette) แบ่งการ
เขียนตามคำบอกออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การเขียนตามคำบอกแบบกึ่ง (Partial or Spot Dictation) นักเรียนจะ
ได้รับบทความซึ่งละคำบางคำไว้ เช่น คำอุปสรรค (Prefix) ปัจจัย (Suffix) หรือ
คำกริยาช่วย ไว้ เมื่อครูอ่านบทความในการเขียนตามคำบอก นักเรียนจะเติมคำลงในช่องว่าง

²⁷ L.A. Hill, English Sounds and Spellings: Dictation Pieces.

(3ded.; London: Oxford University Press, 1971), p.VI.

²⁸ Rivers, op. cit., pp. 290-292.

วิธีการนี้มีประโยชน์คือ ทำให้การบริหารห้องสอบเป็นไปด้วยดี และรวดเร็ว เป็นปรนัยมาก

2. การเขียนตามคำบอกที่นักเรียนเตรียมตัวมาก่อน (Prepared Dictation) ครูจะเลือกบทความ และให้นักเรียนเตรียมตัวดูมาล่วงหน้า กระดาษที่ได้อาจไม่มีสัมผัสพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของภาษาโดยทั่วไปทั้งหมด เพราะนักเรียนที่ขยัน แต่ไม่มีความสามารถในการฟังแยกเสียง อาจสอบได้คะแนนดี เนื่องจากการท่องจำบทความที่จะใช้สอบได้

3. การเขียนตามคำบอกแบบขยายความ (Paraphrased Dictation) ครูจะเลือกบทความที่นักเรียนเคยเรียนมาก่อน โดยศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์คงเหมือนเดิม แต่ครูจะเปลี่ยนแปลงการจัดเรียงเรียงคำเสียใหม่ อาจจะเป็นการขยายความ หรือการตีความก็ได้ ผลของการใช้การเขียนตามคำบอกชนิดนี้ ปรากฏว่ามีความตรง (Validity) สูง

4. การเขียนตามคำบอกโดยใช้เนื้อหาใหม่ (Dictation of New Material) เมื่อนำการเขียนตามคำบอกชนิดนี้ไปใช้กับนักเรียนระดับปานกลางและระดับสูง พบว่า มีความเชื่อถือได้ (Reliability) สูง²⁹

เอ เอฟ ดีเยส (A.F. Deyes) เพิ่มเติมการเขียนตามคำบอกอีก 2 ประเภท คือ

1. ดิคโต-คอม (The Dicto-Comp.) เป็นการนำการเขียนตามคำบอก (Dictation) และการเรียงความ (Composition) มารวมกัน ดิคโต-คอม เป็นบทความหนึ่งหรือมากกว่านั้นที่ครูอ่านให้นักเรียนฟังหลายครั้ง เมื่อจบบทความหนึ่ง ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนสิ่งที่นักเรียนได้ยิน บทความในหนังสือพิมพ์ หรือบทความอื่นที่มีเนื้อหาเด่นชัด เป็นบทความที่เหมาะสมสำหรับการเขียนตามคำบอกประเภทนี้ เพราะการเขียนของนักเรียนมีลักษณะเป็นการเขียนเรียงความแบบอิสระ (Free Composition) และเป็นการถอดความอีกทีหนึ่ง หลังจากนั้น นักเรียนจะเขียนบทความเดียวกัน ในลักษณะของการเขียนตามคำบอกตามปกติ การตรวจดิคโต-คอม แบบแรกนั้น ให้ตรวจเป็นแบบการเขียนเรียงความ ส่วนในตอนหลังให้ตรวจเป็นการเขียนตามคำบอกแบบธรรมดา³⁰

²⁹Valette, op. cit., pp. 139-140.

³⁰A.E. Deyes, "Learning from Dictation," E.L.T. Vol. 26,

พามาเลา เอ็ม รัลีย์ (Pamela M. Riley) สนับสนุนการใช้คิคโต-คอม ว่ามีประโยชน์มากกว่าการเขียนตามคำบอกแบบธรรมดา นักเรียนจะได้ยินบทความทั้งบทความ โดยมีศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว แต่นำมาใช้ในบทความอันเป็นเนื้อหาที่มีความหมาย และนักเรียนยังได้แสดงความสามารถในการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสำรวจความเข้าใจในการฟังด้วย คิคโต-คอมไม่ได้เป็นเรื่องย่อ แต่เป็นการผลิตสิ่งใหม่ขึ้นมาใหม่³¹

2. การเขียนตามคำบอกที่เน้นเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนและเสียงสูงต่ำ (Punctuation and Intonation) เป็นลักษณะของการเขียนตามคำบอกที่เน้นเครื่องหมายวรรคตอนไว้ เครื่องหมายวรรคตอนนี้ตามปกติในเขียนตามคำบอกจะบอกมาด้วย แต่ในลักษณะของการเขียนตามคำบอกแบบนี้ต้องการจะเน้นความรู้ของผู้เรียนว่า ควรจะมีเครื่องหมายวรรคตอน ใด ที่ใด และอาจจะทดสอบเรื่องเสียงสูงต่ำ (Intonation Tunes) ไปในตัวด้วย เพราะสิ่งนี้จะช่วยนักเรียนหาคำแทนที่เป็นตอนจบของอนุประโยค (Clauses) ประโยคออกมา ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เป็นต้น³²

เจ ซอเยอร์ (J. Sawyer) และ เอส ซิลเวอร์ (S. Silver) แบ่งการเขียนตามคำบอกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ แยกต่างจากข้างต้น คือ

1. การเขียนตามคำบอกแบบเป็นหน่วย (An Item Dictation) คือ การให้นักเรียนสามารถแยกเสียงในหน่วยเสียงที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือตรงข้ามกัน อันเป็นวิธีที่จะทำให้ให้นักเรียนเรียนรู้เรื่องเสียงที่ขึ้น โดยเฉพาะเสียงที่เป็นปัญหา

2. การเขียนตามคำบอกแบบเป็นข้อความ (A Text Dictation) ข้อความนี้มักมีความยาวประมาณ 100-150 คำ โดยนำมาจากเรื่องราวที่ทันสมัย และเป็นการสุ่มตัวอย่าง

³¹Pamela M. Riley, "The Dicto-Comp.," English Teaching Forum. Special Issue: The Art of TESOL, Part 2. Vol. 8, No. 3&4 (1975), 238.

³²Deyes, loc. cit.

บทความที่พิมพ์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นักเรียนเรียนรู้มาแล้ว³³

คงจะเป็นที่ยอมรับว่า การเขียนตามคำออกประเภทต่าง ๆ นั้นน่าสนใจมากต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า ในปัจจุบันนี้ แบบสอบการเขียนตามคำออกที่เป็นมาตรฐานแทบจะไม่มีเลยในต่างประเทศ และสำหรับในประเทศไทย ยังไม่มีผู้ใดสร้างแบบสอบการเขียนตามคำออกมาก่อน ผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องการเขียนตามคำออกมาก และเห็นควมกับการนำการเขียนตามคำออกมาใช้ในห้องเรียน จึงมีความประสงค์ที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำออกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน ด้วยวิธีการที่ใกล้เคียงกับแบบสอบมาตรฐานมากที่สุด ทั้งนี้เพราะนอกจากปัญหาที่ว่าแบบสอบการเขียนตามคำออกในประเทศไทยยังไม่มีแพร่หลายแล้ว การสร้างแบบสอบภายในสถานศึกษาต่าง ๆ ก็ยังไม่มีระเบียบวิธี หรือดำเนินไปในแนวทางที่เรียกว่าเป็นมาตรฐานนัก ปัญหาอื่น ๆ เกี่ยวกับการสอบภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังมีอีกมาก ดังที่ สัตันดร อินทุสุต สรุปผลการวิจัยเรื่องการสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนคร ธนบุรี โดยลำดับปัญหาที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. ครูพยายามที่จะสอบครอบคลุมทักษะและความสามารถทุกอย่างของนักเรียนไว้ในการสอบแต่ละครั้ง
2. ครูไม่ใคร่แบ่งกลุ่มตามความสามารถของนักเรียนในการสอบย่อย ๆ ในภาคหนึ่ง ๆ
3. นักเรียนมีโลกาสุททำกาการทุจริตในการสอบใ้คงาย การสอบจึงไม่มีความตรงเท่าที่ควร
4. ครูทุกคนในสายวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ใคร่ช่วยกันออกข้อสอบในแต่ละวิชา แต่ละชั้น เพื่อเก็บไว้เป็นชุด ๆ ในการสอบปลายปี
5. ครูไม่เห็นความจำเป็นที่จะฝึกเขียนการสอบควบคู่การแปล
6. โอกาสที่ครูภาษาอังกฤษจะชวยกันสร้างธนาคารข้อสอบภายในโรงเรียนใดสำเร็จมีน้อยมาก

³³J. Sawyer and S. Silver, "Dictation in Language Learning," Teaching English as a Second Language, ed. Harold B. Allen and Russell N. Campbell (New York: McGraw-Hill International Book Co., 1965), pp. 223-226.

7. ครูไม่ได้วิเคราะห์ข้อสอบเพื่อดูความยากง่ายของข้อสอบ
8. ครูไม่เคยนำข้อสอบมาวิเคราะห์ เพราะครูไม่รู้จักวิธีวิเคราะห์ข้อสอบ
9. การสอบแต่ละครั้ง ครูไม่มีจุดหมายแน่นอน และเฉพาเจาะจงลงไป
10. ครูไม่คิดจะใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการสอบภาษาอังกฤษ ทั้งปากเปล่าและขอเขียน
11. ในการออกข้อสอบ ครูไม่คำนึงที่จะเลือกแบบสอบถามที่เหมาะสม
12. ครูมักสอบนักเรียนในสิ่งที่ครูไม่ได้อสอน และไม่เคยให้นักเรียนได้ฝึกเลย แต่ให้นักเรียนใช้ไหวพริบเอาเอาเอง
13. ครูไม่เห็นความจำเป็นที่จะคงกำหนดคำตอบของข้อสอบอันนี้ไว้อย่างชัดเจน เพราะครูคิดว่าครูเป็นผู้ตรวจเอง
14. ครูไม่ชอบการสอบ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเอง เพราะครูไม่มีเวลาตรวจสมุดนักเรียน
15. ตลอดปีการศึกษา ครูไม่สามารถสอบได้ครบถ้วนทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ
16. ครูไม่ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีสอนและการสอบ วาจะคงสัมพันธ์กันอย่างไร³⁴

005001

บุบผชาติ เฟ่งพิณิจ กล่าวไว้ในงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาที่พบ เรื่องการสอบภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

1. การสอนและการสอบไม่สอดคล้องกัน เช่น ไม่ครบฝึกทักษะ การอ่าน ครูส่วนใหญ่เน้นฝึกอ่านออกเสียงใหญ่ๆ ของ คลอง แคล้ว แต่ในการสอบเน้นการอ่านเข้าใจ เป็นคน
2. ครูส่วนมากประสบปัญหาเกี่ยวกับความไม่มั่นใจในการสร้างข้อสอบแบบปรนัย

³⁴ สัตินทร อินทุสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

3. ครูไม่รู้จักวิธีวิเคราะห์ข้อสอบ³⁵

เมตตา บุญยากร เสนอแนะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษว่า ให้ศึกษาหาความรู้ในด้านการวัดผล จุดมุ่งหมายของการวัดผล ตลอดจนวิธีสร้างแบบสอบที่ทันสมัย และใช้โดยลงในวงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน³⁶

จอห์น บี แครอล (John B. Carroll) กล่าวถึงปัญหาในการสอบภาษาต่างประเทศที่มีอยู่เสมอ และผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นปัญหาสำหรับประเทศไทยด้วย ได้แก่

1. ปัญหาเรื่องความเชื่อถือใจของแบบสอบ
2. ปัญหาเรื่องขอบเขตของเนื้อหา
3. ปัญหาเรื่องประสิทธิภาพของแบบสอบ
4. ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอบและการสอน³⁷

ถึงแม้ว่าปัญหาในการสร้างแบบสอบภาษาอังกฤษในประเทศไทย เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจะมีอยู่หลายประการก็ตาม ผู้วิจัยได้พยายามอย่างยิ่งในอันที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านั้น

ในการสร้างแบบสอบการเขียนตามคำออกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน ผู้วิจัยได้ยึดเนื้อหาในตำราเรียน 2 ชนิดเป็นหลัก ชนิดแรกคือ หนังสือเรียน The Oxford English Course for Thailand Books II and III และชนิดหลังคือ อุปกรณ์จีแลป

³⁵บุษชาติ เพงทินิจ, "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2512).

³⁶เมตตา บุญยากร, "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

³⁷Maureen Concannon O'Brien (ed.), ATESOL-Testing in Second Language Teaching: New Dimensions (Dublin: The Dublin University Press), p. 8.

(JILAP Materials) หนังสือเรียน The Oxford English Course for Thailand เป็นหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ ที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ กำหนดไว้ในหลักสูตร ผู้แต่งคือ เอช คูซฮาร์ด เบอโร (H. Coulthard Burrow) ผู้เขียนภาพประกอบคือ ดักลาส ฮอลล์ (Douglas Hall) สำนักพิมพ์ในกรุงเทพฯ คือ ศึกษาภัณฑ์พานิช ในกรุงลอนดอน คือ Oxford University Press หนังสือชุดนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 3 เล่ม คือ เล่มที่ 1 ใช้สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เล่มที่ 2 ใช้สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และเล่มที่ 3 ใช้สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 เนื้อหาในหนังสือทั้ง 3 เล่มเป็นบทความหรือเรื่องสั้น ๆ มีแบบฝึกหัดในตอนท้าย เน้นเรื่องหลักไวยากรณ์ต่าง ๆ ในบางครั้งจะมีตารางเติมคำ (Substitution Tables) สำหรับการฝึก (Drills) ต่าง ๆ

ส่วนอุปกรณ์แจป (JILAP) นั้น เป็นอุปกรณ์การสอนที่ใช้กับนักเรียนระดับเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง คำว่า จีแฉป (JILAP) ย่อมาจาก The Jacaranda Individualized Language Arts Programme อุปกรณ์แจป (JILAP) สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1969 โดยสำนักพิมพ์ จาคารันดา (The Jacaranda Press) ประเทศออสเตรเลีย (Australia) แรกทีเดียวผลิตเพื่อใช้ในหมู่เกาะปาปัว ประเทศนิวกินี และหมู่เกาะปาซิฟิก และต่อมาได้แพร่หลายในต่างประเทศทั่วไป อุปกรณ์แจป (JILAP) สร้างขึ้นโดยมีพื้นฐานจากหลักวิธีการสอนแมกโคร (Macro Methodology) อันเป็นวิธีผสมผสานทางการศึกษาให้แก่แก่นักเรียน ครู อุปกรณ์ และห้องเรียน โดยมีนักเรียนเป็นจุดศูนย์กลาง และองค์ประกอบที่เหลือเป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนได้แสดงบทบาท มีหลักการที่สำคัญ 2 ประการ คือ มีการเรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualization in Learning) และมีการติดต่อสื่อสารในห้องเรียนเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่ 2 (Communication in Language)³⁸

38

Francis C. Johnson, English as a Second Language: An Individualized Approach (Queensland: The Jacaranda Press Pty. Ltd., 1973), p. 416.

หลักการเรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคลนั้น เป็นหลักการเรียนการสอนสมัยใหม่⁴ ที่เล็งเห็นว่า บุคคลย่อมมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้านดังเช่น แอนดรู โคเฮน (Andrew Cohen) และคณะ แนะนำว่า ความแตกต่างของบุคคลนั้นสามารถมองได้หลายทาง คือ

1. ความแตกต่างด้านพื้นฐานทางภาษา (Differences in Language Background)
2. ความแตกต่างด้านวิธีการเรียน (Differences in Learning Styles)
3. ความแตกต่างด้านความถนัดและความสามารถ (Differences in Individual Aptitudes and Capacities)
4. ความแตกต่างด้านสัมฤทธิ์ผลทางภาษา (Differences in Child's Language Proficiency)³⁹

เมื่อได้เล็งเห็นความสำคัญของความแตกต่างของบุคคล การจัดการเรียนการสอนจึงจะเป็นไปในรูปของการเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล เจอรัลด์ อี โลแกน (Gerald E. Logan) ได้เสนอว่าควรจะมีลักษณะสำคัญดังนี้

1. นักเรียนได้รับผิดชอบในการที่จะกำหนดอัตราเรียนของตนเอง จะใช้เวลาเรียนที่กระหนัง ๆ นานเท่าใด
2. เป็นลักษณะของการเรียนตามคำฟัง ครูมีบทบาทน้อยมาก
3. อาจจะมีการจัดนักเรียนเป็นกลุ่มตามความสนใจและความสามารถ หรือการจัดกลุ่มเพื่อส่งเสริมความรู้นักเรียน ตลอดจนเพื่อเพิ่มพูนความรู้

³⁹ Andrew Cohen and others, "Report and Recommendations: Committee on Individualizing Bilingual Education and English as a Second Language," Individualizing Foreign Language Instruction, eds. Howard B. Altman and Robert L. Politzer, (Mass: Newbury House Publishers, 1971), pp. 244-245.

4. นักเรียนสามารถเลือกเนื้อหา หรือเลือกเรียนทักษะที่ตนสนใจ
5. มีการนำวัสดุที่ค้นพบมาใช้ในการศึกษา⁴⁰

ในประเทศไทยมีความสนใจในเรื่องการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลอย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้ ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2514 อธิการบดีของมหาวิทยาลัยขอนแก่น และคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ในสมัยนั้น ได้ขอความช่วยเหลือมายัง สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (Central Institute of English Language) หน่วยงานมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อก่อตั้งโปรแกรมการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคลสำหรับนักเรียนระดับประถมของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น และเพื่ออบรมครูประจำการ (In-Service training) ที่จะต้องใช้อุปกรณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลต่อไป อุปกรณ์ที่สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษเลือกนำมาใช้ในโครงการนี้คือ อุปกรณ์จิลแลป (JILAP Materials) และโครงการที่สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษช่วยเหลือโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีชื่อว่า โครงการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Language Learning Project) นับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการนำวิธีการเรียนการสอนแบบใหม่มาใช้ในประเทศไทย และเพื่อเป็นการศึกษาอุปกรณ์การเรียนการสอนทั้งแบบเก่าและแบบใหม่ ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเขียนตามคำบอก (Dictation) โดยใช้เนื้อหาจากหนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book 2 and 3 และอุปกรณ์จิลแลป (JILAP Materials) ระดับ 2 และ 3

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบสอบถามความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 2 และ 3 จากผลการเรียนตามความสามารถของแต่ละ

⁴⁰Gerald E. Logan, "Curricula for Individualized Instruction," Britannica Review of Foreign Language Education, Vol. II, ed. Dale L. Lange (Chicago: Encyclopedia Britannica Inc., 1970), pp.133-134.

บุคคล ของนักเรียนที่ใช้อุปกรณ์แปล (JILAP Materials)

2. เพื่อสร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำออกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 2 และ 3 จากผลการเรียน โดยใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Books II and III

ขอบเขตของการวิจัย

1. การสร้างแบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำออกภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียนครั้งนี้ ยึดเนื้อหาในอุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 2 และ 3 และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Books II and III

2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ในการทดลองแบบสอบ (Pretesting) ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 120 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 139 คน และนักเรียนโรงเรียนวัดศากุทอง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 100 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 103 คน

2.2 นำแบบสอบที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรจริงที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ของจังหวัดขอนแก่น รวมทั้งสิ้น 1,079 คน กล่าวคือ

1) เป็นนักเรียนที่ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book II

จากโรงเรียนพานทวา 125 คน โรงเรียนพานหนองเรือ 101 คน โรงเรียนพานเมือง จำนวน 68 คน 2) เป็นนักเรียนที่ใช้อุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 2 จากโรงเรียนพานฝาง 92 คน โรงเรียนพานโพนสว่าง 100 คน โรงเรียนพานแสด 95 คน โรงเรียนสวนสนุก 145 คน และโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น 62 คน 3) เป็น

นักเรียนที่ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book III

จากโรงเรียนพานทวา 109 คน 4) และเป็นนักเรียนที่ใช้อุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 3 จากโรงเรียนพานฝาง 90 คน โรงเรียนสวนสนุก 21 คน และโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 71 คน

3. โรงเรียนที่ใช้อุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ได้แก่ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น โรงเรียนสวนสนุก โรงเรียน

บ้านฝาง โรงเรียนบ้านแฮด และโรงเรียนบ้านโพนสว่าง

โรงเรียนที่ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand
ได้แก่ โรงเรียนวัดธาตุทอง โรงเรียนบ้านหวา โรงเรียนบ้านเม็ง และโรงเรียนบ้านหนองเรือ

4. การวิจัยครั้งนี้ได้พิจารณาในเรื่องอายุ เพศ ความสามารถในการเรียนของ
นักเรียนทุกวิชา วิธีสอนของครู ตลอดจนอาชีพของบิดามารดา และสิ่งแวดล้อมทางบ้าน

ความจำกัดของการวิจัย

คะแนนที่นักเรียนได้รับ อาจจะไม่มาจากความสามารถในการเขียนตามคำบอกโดย
แท้จริงของนักเรียน เนื่องจากในขณะทำการสอบอาจมีสภาพการรบกวนอย่างเข้ามามีอิทธิพล
ทำให้ผลการสอบผิดพลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เช่น ความตื่นเต้น ความกังวลใจ ความไม่
สบาย ความเกียจคร้าน และอื่น ๆ อันทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนเมื่อนำผลการสอบมา
วิเคราะห์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาวิเคราะห์หุ้ปกรณณ์ (JILAP Materials) และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Books II and III ในด้านเสียง
ศัพท์ และไวยากรณ์

2. สร้างแบบสอบคุณาน (Pararell Forms) สำหรับ

2.1 แบบเรียนจิลแลป ระดับ 2 จำนวน 30 ข้อ 100 คำ ฟอรั่ม (Form)
ละ 15 ข้อ 50 คำ

2.2 แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book II
จำนวน 30 ข้อ 100 คำ ฟอรั่มละ 15 ข้อ 50 คำ

2.3 แบบเรียนจิลแลป ระดับ 3 และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book III รวม 20 ข้อ 100 คำ ฟอรั่มละ 10 ข้อ 50 คำ

3. นำแบบสอบที่สร้างแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 259 คน และนักเรียนโรงเรียนวัดธาตุทอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 7 จำนวน 209 คน

4. วิเคราะห์ข้อสอบ (Item Analysis) เพื่อหาอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) และระดับความยาก (Level of Difficulty)

5. หามัชฌิมเลขคณิต (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบ (Standard Deviation) สัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบสอบ โดยใช้สูตรของ กูเคอร์ ริชาร์ดสัน สูตรที่ 21 (Kuder Richardson Formula 21) ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของมัชฌิมเลขคณิต (Standard Error of Mean) ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (Standard Error of Measurement) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณของคะแนนแบบของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคามัชฌิมเลขคณิต (Standard Error of the Difference of Mean) และค่า z-Ratio แล้วพิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่ดี เพื่อนำไปใช้สอบกับตัวอย่างประชากรจริง

6. นำแบบสอบที่ปรับปรุงแล้วไปสอบกับตัวอย่างประชากรจริง จำนวนประมาณ 1,079 คนที่จังหวัดขอนแก่น

7. สรุปผลการสอบ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. จะได้แบบสอบความสามารถในการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน ซึ่งอาจนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบมาตรฐานสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน

2. จะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบความสามารถด้านต่าง ๆ ของวิชาภาษาอังกฤษในระดับอื่น ๆ

3. เพื่อให้แบบสอบเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลในโครงการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Language Learning Project) ของ

สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (Central Institute of English Language)

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบ หมายถึง แบบสอบการเขียนตามคำบอกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนเริ่มเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบ OII หมายถึง แบบสอบซึ่งยืมเนื้อหาจากแบบเรียน The Oxford English Course For Thailand Book II

แบบสอบ JII หมายถึง แบบสอบซึ่งยืมเนื้อหาจากอุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 2

แบบสอบ JOIII หมายถึง แบบสอบซึ่งยืมเนื้อหาจากอุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 3 และแบบเรียน The Oxford English course For Thailand Book III

อุปกรณ์แปล (JILAP Materials) ระดับ 2 และระดับ 3 หมายถึง บทเรียนภาษาอังกฤษของจีแลป (JILAP) ที่นักเรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 2 และปีที่ 3 ได้เรียน นักเรียนเริ่มเรียน หมายถึง นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นปีที่ 2 และปีที่ 3

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย